

■ Rahid Ulusel

Səkkizinci hissə

Zaman tarix üçün - xronika, fəlsəfə üçün - taledir.

Ağac - calağından, fikir - çarpazından tu-taşır.

İdeya - şamı yandıran kibrit çöpü.

Fikir qədər yaşamır heç bir canlı orqanizm.

Təfəkkür çox geniş fəzada nəfəs almalıdır.

Dəmir məntiq. O hansı temperaturda əriyir?

Bütün səhvlərdən təmizlənmiş məntiqi mumiyalamaqdan başqa çarə yox.

Mahiyyətlə təzahür eyni olsaydı, fəlsəfəyə ehtiyac qalmazdı.

Aforizmin müəllifi - özüdür: o yetişir və dərilir.

Təsədüf və zərurət bir-birinə qarışanda mahiyyəti olmayan hadisə baş verir.

Fikrimi dəyişirəm. Lakin bu o demək deyil ki, mən mövqeyimi dəyişirəm.

İntuisiya yeganə silahdır ki, aqlın əlində daha kəsərli olur.

İki ifratın tən ortası yetərinəcə sürüşkəndir.

Monoloqu kəsirsən, olur dialoq.

Beyin ekologiyası: seldən sunamiyə çevrilən informasiyadan qorunun!

Heç dil də öz qrammatikasına sığmır...

İşlətmədiyimiz sözlər dilimizdən küsür.

Polemika - özünə haqq qazandırmaq yox, həqiqəti aydınlaşdırmaq sənəti.

Fəlsəfə daşları: onları elə qalaqlanmış halda saxlayaq, yoxsa binasını tikək?!

"Hər kəsin öz həqiqəti" - deməli, burada ikisindən biri yoxdur: ya insan, ya həqiqət.

Ritorika alınmayanda, sualla nida arasında qalırsan.

Safliq və mütəfəkkirlik - dahiliyin qaynağı.

Düşüncə və davranış arasında ən möhkəm, ən etibarlı ideya körpüsünü aforizm çəkir.

Nəinki Himalay-ideya, heç vadi-üslub da yalın xalqın yastılığında görünür.

Getdikcə adamlar avam olmamağın daha yararlı vasitələrini qazanır, əvəzində ağıllı və müdrik olmağın minilliklər ərzində əldə edilmiş vasitələrini itirirlər.

İdeya qurtaranda fikir boşluqlarına, süxur aralıqlarına izah palçığı, şərh lehməsi dolur.

Dünyanı təəssüblə izah edən fəlsəfəni həmişə hansısa ideologiyanın xurcununda görürük.

Cənnət darvazaları yenidən üzümüzə açılacaq! - Axi, biz idrak ağacından imtina edirik!

Olani sübut etmək bəzən yalanı sübut etməkdən çətin olur...

İntuisiya, əsasən, rədd ediləndə doğru çıxır.

Həqiqətin sağlığına zəhər badəsinə ilk dəfə Sokrat qaldırdı: içdi ki, insanlıq həqiqətin acı tamına öyrəşsin.

Aristoteldən aldığı dərslərdən Makedoniyalı İsgəndərin əxz etdiyi əsas ideya - "tə-

biətən azad" ellinlərin "təbiətən qul" barbarlardan üstünlüyü - onun işğalçılığına fatehlik bəraəti verir.

Lao-tszya qulaq assaydı, indikindən kəmiyyətcə on dəfə az, keyfiyyətcə yüz dəfə artıq olardı Çin.

Daos filosofu Çjuan-tszi: "Kainat bizimlə birlikdə doğulub". - Bəli, biz uşaqlıqdan bir yerdə böyümüş, bir yerdə oynamışıq. İndi ən yaxşı oyuncaqlarımız teleskoplar, kosmik aparatlardır.

Meditasiya: Təkin Varlığı, Varlığın Təki duyub-dərk etmək məqamı, gerçək Vəhdət!

Yoqa - insanın Budda potensialını hərəkət etdirən daxili kosmik güc.

Toxum - cücərmək üçün torpaq, ideya - yetişmək üçün dərinlik axtarır. Ona görə müdrik öz hücrəsinə - tənhalığa çəkilir.

Mövqe: "Dünya mənim maraqlarımı əks etdirmir. Ancaq mən onu qəbul edirəm".

Freydin dayandığı yolayrıcında görmədiyi qütb - insan poeziyası.

Düşüncə əsilzadəliyi

XXI əsrin aforizmləri

Tikanını iynəsinə çevirə bilməyən mədəniyyət nizəsinə taxılır.

Siz Nyutonu qəbul etməyə bilərsiniz, onun cazibə qanununu isə yox.

Fəlsəfə: bəzən onun səsi - fateh ola biləcək körpə ideyaların dəfn olunduğu qəbiristanlıqdan, ya da bic ideyaların taxta çıxdığı səltənətdən gəlir.

Əvvəllər insan informasiyanı loxmalayıb yeyirdi, indi informasiya insanı sıydıb yeyir.

Astroloqlar və futuroloqlar: onlar çox zaman meyvələrini bir-birinin bağından dərilər.

Varlığı duyğularımızla oxuyaq: elmin nailiyyətləri bizim instinktlərimizi korşaltmaq yox, cilalamaq üçündür.

İlahi qüdrətin kamilliyinə bax ki, özünün kamil olmadığını və kamilliyə çatmağın zərurət olduğunu dərk edən varlıq yaradıb.

Yaradıcı insan: o, potensialından iki addım öndə, fantaziyasından bir addım geridə irəliləyir.

Klassiklər - bizim ən qabaqcıl müasirlərimiz.

Ustadın yarımqıç cümləsi də tam fikrin ifadəsidir.

Sözün dilini bilirsinizmi?!

Parlaq məntiq gözəl mətnin düzən landşaftının dağları təkcə ucalır.

Həyatı - ideyası və yaradıcılığının məhsulu olan çox az adam var.

Böyük ədəbiyyatın əsas sirri: o, həyatı tarixə, tarixi həyata, onların ikisini də birlikdə İnsanlığın Salməsinə çevirə bilir.

Ədəbiyyat qaçıb içində gizlənmiş adamı oradan uryan dartıb çıxarır və özünə təqdim edir: "Bu - Sənsən!"

Şair - substansiya ilə nəfəs alan insan.

İdeyanın gücü ondadır ki, inkişaf etdikcə nüvəsi bərkiyir.

Dahilərin bəziləri uzun ömrünə səpələnib, bəziləri qısa ömrünə təpələnib.

Natiqin məharəti ondadır ki, arqumentlərini həm desant, həm ağır artilleriya, həm də piyadaların əlbəyaxa döyüşlərində hərəkət etdirə bilir.

Roman-aforizm: müdrik həyatın özü.

İdeyalar bəzən ona görə dərinə ötürülür ki, onların oradan çıxarılmasından da həzz alınsın.

Yumor böyüyüb satıra olmasa, cırdan qalacaq.

Onda şairə məxsus bütün qəribəliklər vardı: şairlikdən başqa.

Bəziləri hətta yaxşı yaradılmış əsərləri ona görə bəyənmirlər ki, özlərinin daha yüksək zövqə malik olduqlarını nümayiş etdirsinlər.

Professionallığın yırtıqları arasından istedadsızlıq aydınca görünür.

Mən səni tənqid ələyirəm, yəni bir az soyuduram ki, yazıqsan - çürüməyəsən.

İstedadla atılmış obrazlı böhtanı ədəbi janrlar sırasına daxil etmək olar.

O ölkədə ki, poeziya qıtlığı var, orada şair balalayır.

Sarkazm və ironiya dolu aforizmlər - böyük fikirlərin doğulmasının zəruri sancılarıdır.

Güclü səs və güclü ideya yalnız sərt mənəələrə deyib qayıda bildikdə əks-sədaya çevrilir.

"Yumor hissi" olur. Bəs satıra hissi?! O hiss güldürəndə yox, titrəyəndə üzə çıxır.

Tamamilə tükenmiş yazıçı: indi o, bir qaşığı məhəbbətini də arvadına obrazlı ifadə edə bilmir.

"Poetik humanizm": yazıçı insanları həyatda yox, əsərlərində öldürür.

Yaradıcı insanın yazmadığı zaman - yazacağı zamanın postamentidir.

Ədəbiyyat hansı janrda doğulursa-doğulsun, damarlarında poeziyanın qanı axır.

Bütün Şərq ruhunu varlığına hopdurmuş İran çalğı alətlərində SƏS ideal məqamına çatır: o - hər tərəfindən görünüb-duyulan ilahi bir səda!

Müdrilik - dərk etdiklərin tərəfdən dərk etmədiklərin tərəfə aramsız aşılıb-döndüyün zirvə.

Üçmərtəbəli əsərlərə daxil olan oxucuların çoxu onların elə birinci mərtəbəsində gəzişir.

Erkək tənqid mədəniyyətini zərif, xanım-xatın estetik ideallar yaradır.

Dahi abidəsinin postamenti - onun təqəldçiləridir.

Tənhalıq - yaradıcı insanın Vətəni.

Monoloqun gücü - daxili dialoqun gərginliyində və dərinliyindədir.

Formalizm qəlibə sığsa da, ölçü tanımır.

Üslub relyefi o zaman əmələ gəlir ki, biz yazarkən düşüncəmizin endogen proseslərində dərinlikləri üzə çıxarmağa, ekzogen proseslərində isə üzdekiləri dərinə ötürməyə çalışırıq.

İncəsənət - həyatın zərif və həyalı bir çevrəsi olduğu üçün böyükdən oraya daha çox vulqarlar və ırtıqlar soxulmaq fürsətini qapır.

Çox zaman kitaba ön sözü korun əlinə əsa vermək üçün yazılır.

Musiqini izah etmək istəyirsən, deməli, ətri təsvir etmək xəyalındasan.

Bəlağətdən qaç ki, gerçək pafosa çatasan.

Yazarlara var ki, evləncəyədək şeir, evləndən sonra nəsr, boşandaqda dram yazır.

Fikir yoxsulluğu, sən nə qədər təfəkkürsüzü varlandırıbsan!

Ardıcılıqları yaradıcının əzaları olmaqdan irəli gedə bilmirlər.

Seçkin üslubları - dil mədəniyyətinin aristokratiyasını yaradır.

Mütəfəkkirin Taqor biçiminə Qərbdə, Nitsşə biçiminə isə Şərqdə rast gəlmək mümkün deyil.

Ustadın qələmi kərtənkələnin yapışqanlı dili tək hikmətli sözləri yaşıl çəyirtkələr içərisindən seçib də tutur.

Tənqid və ədəbiyyatşünaslıqda mif ədəbiyyatın özündəkindən az deyil.

Bəzən fikir cümlənin sonuna çatmamış... ölür.

Universitet-kitabların seçimi: oxu təcürbəsinə qazanan ən yüksək səviyyə.

Postmodernizm əsrin qırıntılarından epoxa düzəldə bildimi?!

Postmodern düşüncə daha "əsər" demir, "mətn" deyir: çünki stixiyası təlqin edir ki, o, yaradıcı təfəkkürün deyil, qurucu intellektin məhsulu ilə işləsin.

Pərdə qalxır: səhnədə heç kim yoxdur. - Bax, budur postmodernizm.

Özünü şumlamasan, yaradıcılıq torpağın bar verməyəcək.

Gərək söz qəlbə qaranquş yuvasına qonnan kimi gəlsin...

Qəlbə - Qələmcə lüğət.

Hər seçmə əsərlə janr bir o qədər də dərinləşir.

Alınma sözlər - legionerlər hər zaman və gözənilmədən doğma dil ordusuna xəyanət edə bilər.

Rübai yazan şairin tabutunu roman yazan nasirlər qaldıra bilmir.

Dünyanın ən yüksək səviyyəli əsərlərini yaratmış insanlar dünyanın ən yüksək zövqünü almış insanlardır.

Təkcə "Kitabi Dədə Qorqud" və "Koroğlu" eposları göstərir ki, biz düşüncə və mədəniyyətə necə sağlam xalq olmuşuq.

Yaradıcı insan yaşa dolduqca, ömrün getdikcə tükenməsindən kədərlənmir: çünki Ölümə yox, Əbədiyyətə yaxınlaşır.

Dostoyevski səni vadar edir ki, hətta onunla çarpışa-çarpışa həqiqətə doğru gedəsən.

Taqor təbiət tək ürəyində danışır: onun səssizcə dedikləri daha patetiktir. Taqor Bayrondan daha romantik, Mayakovskidən daha inqilabidir.

Hər sətrində həyat çırpınan Nazim Hikmət poeziyası: titrədikcə, üşüdükcə qızınır-san.

Hər bir günün şəhərindən axşamınacan mükəmməl və bənzərsiz təamlığı var: əsər də belə olmalıdır.

Köhnəliyi sonacan soyunub lüt qalan nihilist yenilik onu bir daha geyinməyə məcbur qalır, - fəqət bu dəfə daha cındır formasını.

Hər bir sözün içində onun potensial ironiyası var ki, hadisələrə münasibətdən asılı olaraq çalxanıb üzə çıxır.

Dünyada mənasızlıq artdıqca, insanlar daha çox danışirlar.

Aforizmin bir gözəlliyi də odur ki, burada zibilleməyə yer qalmır.

Yazıçı-bağbanın qələm-ağacının barı - meyvə-kitablar.

Yaradıcı insan - gözəlliyin əsgəri.

Axıb gedən zamandan Epoxa yaratmaq - bunu Dahi bacarır.

Saralan əlyazmalar var ki, bir kəlməsi də solmayıb.

Aforizmlər - başər yolunun sərt döngələrində semiotik nişanlar.

Qələm - sözün minarəsi.